

Pascalie Boerrigter

Geen weg terug

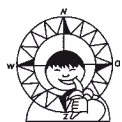
De Vier Windstreken

Voor mijn lieve familie en vrienden

Speciale dank aan Nanda van de Poll, Ilse Baijens en Pleun Pijnenburg voor hun liefde en vertrouwen. Omdat ik altijd bij hen terecht kan en zij mij altijd zijn blijven steunen, juist toen ik dat het meeste nodig had.

Pascalie Boerrigter

Geen weg terug

© 2011 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Pascalie Boerrigter
Omslag van JeRoel Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 284 / ISBN 978 90 5116 192 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet, www.vierwindstreken.com,
en meld je aan voor onze nieuwsbrief.

De Vier Windstreken

Proloog

Heb je dat ook weleens, dat je iets per se moet vertellen? Dat je het niet langer voor jezelf kunt houden en alles eruit moet gooien? Ik wel... Nu bijvoorbeeld. Nu moet ik echt mijn verhaal kwijt. Aan iemand die gewoon luistert. Zo iemand ben jij en daarom wil ik je nu alvast bedanken. Ik wil je bedanken omdat je de tijd neemt om naar mijn verhaal te luisteren.

Ik wil je vertellen over mijn leven. Of beter gezegd, over het leven van mij en mijn beste vriendin: Annemijn. Het staat me allemaal nog haarscherp voor de geest. Hoe ik uren aan haar bed heb zitten praten. Hoe ze steeds zwakker werd, steeds bleker... Honderden vragen spoken door mijn hoofd nu ze er niet meer is. Had ik het kunnen voorkomen? Waar is het misgegaan? Waarom juist zij? Maar ik zal bij het begin beginnen. Het moment dat ik Anne leerde kennen.

Hoofdstuk 1

Na acht jaar basisschool is het eindelijk zover: je gaat naar de middelbare! Ik weet nog hoe groot ik mezelf voelde, maar ook hoe spannend ik het vond.

Achtentwintig paar ogen keken me aan, wachtend op het moment dat ik mezelf zou gaan voorstellen. We zaten in een kring en ik was numero vier. Vóór mij waren drie jongens geweest: Peter, Jack en Stefan. Wat ze over zichzelf hadden verteld, was ik meteen vergeten. Te oninteressant om een plekje in mijn geheugen te geven.

Ik had zitten bedenken wat ik moest zeggen. Ik was gewoon Veerle, verder niks.

Ik zag dat iedereen wat ongeduldig naar me keek en zei dus vlug: 'Mijn naam is Veerle, ik kom uit Eindhoven en 8 januari word ik dertien. Mijn hobby's zijn zingen, dansen, computeren, lezen en acteren en uhm... dat was het eigenlijk zo'n beetje.'

Ik was blij dat ik ervan af was en zonk weg in gedachten. Na een tijdje zag ik vaag hoe het meisje tegenover mij opstond. Ik was meteen weer in het hier en nu. Dit vond ik interessant!

Het meisje was me vanaf het begin opgevallen. Ik hoopte dat ze mijn vriendin wilde worden. Ik kende hier namelijk niemand. Zij waarschijnlijk ook niet, want ze zat tussen wat jongens in. Het leek me logisch dat, als je vriendinnen had, je daarnaast zou gaan zitten. Ik zat op het puntje van mijn stoel en luisterde.

'Mijn naam is Annemijn, maar de meeste mensen noemen me Anne. Ik word 29 april dertien. Ik kom uit Eindhoven en mijn hobby's zijn acteren, dansen, zingen en ontwerpen.' Toen ging ze weer zitten.

Ik wilde opspringen en zeggen dat ik haar het leukste meisje uit de klas vond. Ze was de enige die mijn aandacht wist te trekken, ik vond haar geweldig. Annemijn keek me aan en lachte een beetje verlegen. Ik lachte vrolijk terug en vanaf de eerste pauze ging ik bij haar staan.

Zo werden we vriendinnen, ruim drieënhalf jaar lang. Als een van ons ziek was, voelden we ons verloren; we konden niet zonder elkaar! Dat is niet helemaal waar, want als Annemijn ziek was, had ik ook wel contact met andere meisjes. Ik kon het eigenlijk met bijna iedereen goed vinden en voor Annemijn gold hetzelfde.

Ik kan gewoon niet geloven dat ze er nu niet meer is.

De eerste twee jaar verliepen heel normaal. We maakten samen ons huiswerk, gingen shoppen, logeren, films kijken... We waren niet heel populair op school, misschien omdat we ons niet zo gedroegen. We werden niet elke vrijdag dronken en hadden niet iedere week een ander vriendje. Het belangrijkste verschil was echter dat zij iedere dag ruzie hadden. Ze deden gemeen en achterbaks, ook naar elkaar. Hun beeld van vriendschap was echt het mijne niet. Anne en ik waren échte vriendinnen. We roddelden niet over elkaar, stonden altijd voor elkaar klaar en wisten alles van elkaar. Er was geen sprake van competitief gedrag tussen ons en ruzies duurden nooit langer dan een paar uur.

En toen veranderde alles. Annemijn werd langzaam ziek. Niemand had het door, zelfs ik niet. En dat terwijl ik constant op haar lip zat.

In het derde jaar werd, steen voor steen, een muur tussen ons opgetrokken. Eerst was die muur laag en dun met veel kieren en gaten. Later werd hij steeds dikker, tot ik er niet meer doorheen kon komen en de oude Annemijn, mijn beste vriendin, onzichtbaar werd.

Annemijn heeft voor zover ik weet altijd al een dagboek bijgehouden, waar ze elke dag in schreef. Soms heel kort, omdat ze niks te vertellen had, en soms schreef ze wel tien pagina's vol. Die pagina's stonden vol 'nutteloze' dingen, bijvoorbeeld het weer of wat ze die dag allemaal had gedaan. Er was geen pagina waar mijn naam niet werd genoemd. Soms schreven we samen in haar dagboek. Als we dat dan later teruglazen, lagen we dubbel van het lachen.

Vanaf het derde jaar werd Annes dagboek geheim. Ik mocht er nooit meer in lezen, laat staan schrijven. Toen ik vroeg waarom, kreeg ze een rood hoofd en stotterde wat. Een echt antwoord kreeg ik niet, maar ik dacht er verder niks bij.

Ik wist niet dat de Annemijn in het dagboek helemaal anders was dan de Annemijn die ik kende. Dat kan ik nog steeds niet goed begrijpen. Hoe kan het dat ik niet gezien heb dat ze zich niet goed voelde? In al die uren dat we samen waren. Na al die feestjes waar ik met haar naartoe ging. Achteraf lijkt alles zo duidelijk. Achteraf vallen de puzzelstukjes in elkaar. Achteraf...

21 augustus 2006
Lief dagboek,

Vandaag was mijn eerste schooldag! Superspannend! Gelukkig is alles best goed gegaan en ik denk dat de meesten uit mijn klas wel aardig zijn. Niet zoals op de basisschool.

Weet je nog? Hoe gemeen iedereen altijd was! Ze moesten altijd mij hebben met hun stomme gepest. Ik hoop dat het nu anders is.

Eerst dacht ik dat dit weer zo'n rotklas was. Er was een meisje, Veerle, dat me de hele tijd zat aan te kijken. Volgens mij vindt ze me dik en lelijk. Net als iedereen op de basisschool. Ik vind het raar dat ze zo aardig tegen me doet.

Maar misschien stel ik me ook wel een beetje aan en vindt ze me helemaal niet dik en lelijk. 'Je moet nooit voor anderen denken,' zegt mama altijd en daar heeft ze eigenlijk wel gelijk in. Ik moet niet voor Veerle proberen te bedenken wat zij van me vindt.

Maar toch, ik ben wel dikker dan de anderen. Daar kan ik ook niks aan doen! Of wel dan? Ik heb gewoon aanleg om dik te worden, want ik eet echt niet abnormaal veel. Mijn ouders zijn ook allebei 'wat voller', of eigenlijk kan ik gerust 'dik' zeggen.

Ze kan me ook dik en aardig tegelijk vinden. Misschien maakt het haar niks uit. Ik hoop dat we vriendinnen worden, Veerle en ik. Ze lijkt aardig!

*Ik schrijf morgen meer, want ik ben heel moe.
Welterusten!*

xxx Annemijn

Hoofdstuk 2

Vanaf de eerste dag voelde ik me op mijn gemak bij Annemijn. Het leek alsof we al jaren vriendinnen waren. En omdat ik verder niemand kende en alles bij haar zo vertrouwd aanvoelde, ging ik iedere les naast haar zitten. Ook iedere pauze stond ik bij haar. We deden echt alles samen, terwijl we toch best verschillend waren. Annemijn was klein en aan de dikke kant. Ik was lang, smal en dun. Ik had ook een heel andere kledingstijl dan Annemijn. Ik droeg altijd bloesjes of poloshirtjes. Verder droeg ik meestal schattige rokjes, soms een merkspijkerbroek en ik maakte mijn outfit altijd compleet met keurige lakschoentjes. Annemijn had een stoerdere kledingstijl. Ze droeg vaak truien, vesten of simpele T-shirts, goedkope spijkerbroeken en afgetrapte sneakers. Ik had daar geen problemen mee. Ik vond haar geweldig zoals ze was en zij mij ook.

Na een paar weken wisten we alles van elkaar. Ik weet eigenlijk niet meer hoe dat kwam. Ik heb echt niet gezegd: 'Zo, nu zijn we vriendinnen, vertel eens over je leven.' Het ging gewoon vanzelf.

Ook tussen onze ouders klikte het. Vooral tussen onze moeders. Mijn moeder werkt als secretaresse in een verzorgingstehuis en de moeder van Anne is advocaat op een groot kantoor in het centrum. In de pauze lunchten onze moeders weleens samen. Nou ja, ook weer niet zo vaak, omdat Annes moeder vaak in haar pauze doorwerkte.

Mijn ouders vonden Annemijn een heel leuk meisje. En volgens mij vonden Annes ouders mij ook wel aardig, maar daar kreeg ik nooit goed hoogte van. Haar vader heb ik maar een

paar keer gezien, al was ik heel vaak bij Anne thuis. Hij werkt voor een groot bedrijf dat elektrische apparaten maakt. Ik weet niet wat hij daar precies doet. Ik weet alleen dat hij het er heel druk mee heeft en vaak op reis moet voor zijn werk. En dan niet een dagje naar Duitsland, maar echt drie weken naar Azië van de ene rare plaats naar de andere. Hij verdient goed met zijn werk, maar dat is dan ook het enige voordeel dat ik kan bedenken.

Ik ben blij dat mijn vader nooit op reis gaat. Hij is orthodontist en zijn praktijk ligt gewoon naast ons huis!

Annemijns ouders waren een beetje apart. Ik wist niet helemaal zeker wat ik van hen moest denken. Volgens Anne was vooral haar vader helemaal niet zo lief en aardig als hij leek. 'Hij doet alleen maar aardig als jij erbij bent,' heeft ze ooit gezegd. 'Normaal is hij echt niet zo'n lieverdje! Gelukkig is hij vaak op reis.'

Pas veel later snapte ik waarom Anne haar vader liever niet in de buurt had.

We zaten bij wiskunde en hadden de week ervoor een heel moeilijk proefwerk gehad. Meneer Van Vliet, onze wiskundeleraar, zei al aan het begin van de les dat bijna iedereen het er slecht vanaf had gebracht. Anne zat zenuwachtig op haar nagels te bijten.

'Waarom ben je zo zenuwachtig? Het is maar een cijfer, je leven hangt er niet van af,' plaagde ik.

'Ja, jij hebt makkelijk praten, met al je negens en tienens! Ik zou een moord doen voor jouw cijfers! Denk je dat het leuk is om een drie terug te krijgen?' reageerde Anne fel.

'Maak je niet zo druk. En je hebt vast geen drie!'

Ons gekibbel werd onderbroken door meneer Van Vliet.

'Goed, ik maak voor deze keer een uitzondering. Ik zal de proefwerken aan het begin van de les uitdelen, want jullie zien er allemaal zo gespannen uit dat we anders toch niet aan het huiswerk toekomen. We spreken af dat we het proefwerk over tien minuten aan de kant leggen, zodat ik door kan met de les.'

Iedereen knikte instemmend. Anne begon nog zenuwachtiger te doen en eerlijk gezegd werd ik een beetje gek van haar.

'Veerle, goed gedaan!' begon meneer Van Vliet.

Een 9.8! Ik was super trots, maar voelde me een beetje schuldig tegenover Annemijn. Ze bekeek mijn proefwerk vluchtig, forceerde een glimlach en ging toen weer verder met nagelbijten. Eindelijk kreeg zij haar proefwerk terug.

'Tja, Annemijn, dat ziet er niet goed uit. Heb je al eens aan bijles gedacht? Of heb je gewoon je huiswerk niet gemaakt en niet goed opgelet in de les?' vroeg meneer Van Vliet vriendelijk.

Annemijn pakte haar proefwerk trillend aan en riep geschrokken: 'Shit! 1.7!' Ze slikte om haar tranen in te houden. Ik sloeg mijn arm om haar heen en probeerde haar een beetje te troosten.

'Iedereen heeft een slecht cijfer. Je kunt dit echt nog wel ophalen. Als je wilt, kan ik je wel helpen...' begon ik voorzichtig.

'Je begrijpt het niet!' Opeens begon Annemijn heel hard te huilen. Ik schrok van haar uitbarsting en keek meneer Van Vliet vragend aan.

'Annemijn, ga maar even met Veerle wat water drinken. Ik wil je na de les nog even spreken.'

Ik trok haar overeind en nam haar mee naar de toiletten.

'Wat is er nou allemaal aan de hand?' vroeg ik oprecht bezorgd.

'Het zijn mijn ouders,' snikte Anne. 'Ze zijn nooit tevreden!'

Als ik een acht haal, moet het een negen zijn en als ik een negen heb, een tien. En als ik een tien heb, had ik netter moeten schrijven of mijn antwoorden beter moeten formuleren! Ze worden woest als ze dit cijfer zien. Ik ben nooit goed genoeg en ze vergelijken mij altijd met Thomas. Ik kan er toch ook niks aan doen dat mijn broer zo geniaal is? Hij is net als jij: altijd negens en tienen, goed in sport, goed in alles. En dan hebben ze er nog zo'n mislukt kind bij! Ik verpest gewoon hun geweldige gezin. Over mij kunnen ze niet opscheppen. Was ik maar zoals jij!

Ik schrok enorm van wat Anne zei. Ik had opeens medelijden met haar. Dat ze zo over zichzelf dacht, vond ik verschrikkelijk. Zag ze zichzelf maar zoals ik haar zag. Ik vond haar namelijk geweldig! Ze kon goed zingen en acteren en haar ontwerpen waren altijd prachtig. Oké, haar cijfers waren niet geweldig, maar misschien moest ze gewoon een richting kiezen waarin ze haar talenten beter kon ontwikkelen. En dat zei ik ook. Ik vertelde haar hoeveel ze voor me betekende, en dat ik het vreselijk vond als ze zichzelf neerhaalde. Maar het ging allemaal langs haar heen. Het enige waar Anne aan kon denken, was de reactie van haar ouders.

Ze wilde dat ze trots op haar waren, net als op Thomas. Ze dacht dat ze de liefde van haar ouders kon verdienen door 'perfect' te zijn. Of in ieder geval, perfect in hun ogen.

Ik denk dat het vanaf toen echt fout begon te lopen...

8 september 2006

Lief dagboek,

Vreselijke dag vandaag! 1.7 voor wiskunde! Veerle had net geen 10. Veerle is overal goed in: dansen, zingen, acteren, school! Als mijn

ouders mij konden inruilen voor haar, dan zouden ze zich geen moment bedenken. Ik begrijp dat wel, ik zou mijzelf ook niet als dochter willen. Zo'n mislukkeling!

Papa zei ijskoud dat hij mijn computer afpakt als ik nog één keer zo'n slecht punt haal. Mama vond dat meteen een goed idee. En het werd steeds erger: 'Kijk eens naar Thomas!', 'Waarom doe je niet wat meer je best?', 'Je maakt je overal makkelijk vanaf!', 'Er komt niets van je terecht!' en 'Het is beschamend!' Met elk woord werd ik kleiner. Ik ben al kleiner dan een vlo. Waarom kunnen ze niet gewoon van me houden? Waarom kan ik niks?

Waarom moet ik dezelfde studierichting volgen als mijn ouders en mijn broer? Familietraditie! Ja, perfectie zit ook in de familie, allemaal dokters, advocaten, zakenlui. Ik ben het enige buitenbeentje. De Domkop van de familie.

Waren mijn ouders maar zoals die van Veerle. Veerles moeder is superlief! Ze is altijd thuis als Veerle uit school komt en dan staan de thee en de koekjes al klaar. Ze luistert ook echt als Veerle over haar dag vertelt. Echt als een vriendin.

Mama zit altijd met haar neus in de dossiers. Altijd in een perfect zittend mantelpakje, zelden thuis voor het avondeten... Ze is wel aardig hoor, maar ze heeft gewoon geen tijd. Papa is echt vreselijk. Liever geen vader dan zo'n vader.

Sorry dat dit zo'n vervelende bladzijde is geworden, maar ik ga dood van ellende.

xxx Annemijn

Hoofdstuk 3

Ik zou Annemijn bijles geven in wiskunde, maar op een of andere manier leek het er nooit van te komen. We hadden het allebei erg druk en ik wilde niet alles afraffelen in een pauze. Ik wilde het goed uitleggen en daar was tijd voor nodig.

Toen we eindelijk een keer allebei tijd hadden, besloten we naar Annes huis te gaan.

‘Waarom vraag je niet aan je vader of hij je met wiskunde wil helpen?’ vroeg ik toen we op de fiets zaten.

‘Mijn vader? Die is altijd op reis en als hij thuis is, moet hij stapels kranten lezen. De wereld is belangrijk, ik ben onbelangrijk. Ach, ’t is gewoon een asociale vent. Dat zegt mijn moeder zelfs! En als ze het lef heeft om tegen hem in te gaan, geeft hij haar meteen een sneer en zelfs een mep of een duw! Ik ga hem echt niks vragen, hoor,’ reageerde Anne fel.

Toen ze uitgesproken was, begon Anne te blozen. ‘Sorry hoor, dat had ik niet moeten zeggen. Je hebt nu vast een heel akelig beeld van mijn vader. Maar hij kan ook weleens aardig zijn.’

Ik wist even niet wat ik moest zeggen, zo schrok ik van Annes verhaal. Waarom had ze dit nooit eerder verteld? Ze schreef er ook nooit over in haar dagboek. Dat vond ik raar. Dat Annes vader vaak op reis moest, wist ik wel. Mijn vader werkte ook veel, maar als hij thuis was, was hij er echt voor mij en mijn moeder.

Maar Annes vader leefde blijkbaar alleen voor zichzelf. En hij sloeg zijn vrouw... Kreeg Annemijn ook slaag?

Zwijgend fietsten we verder.

Toen we bij Annemijn thuis de woonkamer inliepen, zat Claudia, de moeder van Annemijn, te bellen. Ze gebaarde verwoed dat we stil moesten zijn. De keukentafel lag vol met notitievelletjes, dossiers en boeken.

We liepen stilletjes naar Annemijns kamer, deden de deur dicht en ploften op bed.

‘Nou, dat wiskundehoofdstuk kan wel even wachten. Vertel, want mijn hoofd tolt van de vragen!’ was het eerste wat ik zei.

‘Ach, zo erg is het ook weer niet. Mijn vader heeft mij pas een paar keer een flinke aframmeling gegeven. Meestal geeft hij gewoon corrigerende tikken, zoals alle vaders,’ zei Anne. Ik kreeg het opeens benauwd. Corrigerende tikken? Alle vaders? Nou, mijn vader had mij nog nooit een tik gegeven. Ik probeerde kalm te blijven en liet Anne verder vertellen.

‘Mijn moeder krijgt wel vaker een aframmeling. Dat komt omdat mijn vader weet dat hij het met woorden echt niet haalt bij haar. Daar wordt hij zo vreselijk woest van. Behalve als Thomas thuis is, dan houdt hij zich in, want Thomas neemt het altijd op voor mijn moeder. Voor Thomas heeft mijn vader respect. Maar ik... ik kan mijn moeder niet red- den. En mezelf ook niet. Laatst zei hij dat hij niet gelooft dat ik zijn kind ben, omdat hij “zo’n misbaksel” nooit voortge- bracht kan hebben.’

Ik wist geen woord uit te brengen. Ik voelde tranen in me opkomen, maar ik wilde niet huilen. Ik was helemaal in de war. Anne vertelde het emotioneel, heel eng vond ik dat. Ze maakte zich niet kwaad, begon niet te huilen, haar ogen werden niet eens vochtig!

‘Maar je moeder dan? Waarom verweert ze zich niet? En waarom beschermt ze jou niet?’

‘Dat durft ze niet. Ze verstopt zich in haar werk. Ze zit altijd in haar eigen wereldje.’

‘Ja, dat heb ik gemerkt!’ Het was eruit voor ik het wist en ik had meteen al spijt van mijn woorden.

Anne keek me vragend aan.

‘Ze zag nauwelijks dat we binnenkwamen. Ze groette niet eens! Mijn moeder...’

‘Ja, maar jouw moeder is deeltijdsecretaresse! Mijn moeder advocate! Dat kun je toch niet met elkaar vergelijken?’

‘Ik verwijt jouw moeder toch ook niks? Je hoeft haar niet te verdedigen, hoor! Ik vind haar heel aardig.’

Anne ontspande zich een beetje en knikte.

‘Ja, ze is ook heel aardig. Als ze een keer tijd heeft, is ze de liefste moeder van de hele wereld. Als we samen shoppen of samen een filmpje kijken. Dat is echt geweldig.’

‘Kun je dat niet zeggen tegen je moeder dan? Dat je het zo fijn vindt om iets met haar te doen. Misschien heeft ze niet eens door dat ze zoveel werkt.’

Anne haalde haar schouders op. ‘Bij ons thuis is het gewoon anders dan bij jou.’

18 oktober 2006

Lief dagboek,

Toen ik vanmorgen opstond en mezelf in de spiegel bekeek, werd ik bijna misselijk. Ik ben walgelijk vet. Het blubberde overal, van mijn heupen tot aan mijn tenen. Op mijn buik, kont, rug, overal! Als ik een beetje beweeg, begint die blubber helemaal te trillen. Ik wou dat ik met een mes al dat gore vet eraf kon snijden.

Ik heb vandaag al mijn eten weggegooid en niet gesnoept.

Ik viel op den duur bijna flauw, zo duizelig was ik. Toen mama thuis-

kwam, vond ze dat ik er nogal witjes uitzag. Ik zei maar dat ik ziek was. En ze geloofde het nog ook! Toch iets wat ik goed kan: liegen. Dat het de perfecte smoes was, ontdekte ik pas bij het avondeten. Ik hoefde alleen maar een kopje bouillon en een beschuitje. Eigenlijk had ik enorme honger, maar ik deed alsof ik met tegenzin at.

Bij Veerle voelde ik me wat ongemakkelijk vandaag. Ik wou dat ik niets over mijn ouders had verteld. En over mijn lijndag hield ik ook netjes mijn mond. Toen ze even niet keek, heb ik mijn brood weggegooid. Mijn koekjes heb ik gewoon aan haar gegeven. Ik zei dat ik ze niet lustte. Deze keer moet ik volhouden! Ik wil dun zijn, net als Veerle. Net als alle andere mooie meisjes. Het lukt me alleen nooit. Ik ben een mislukkeling! Mijn hoeveelste lijndag is dit al? Morgen vreet ik me vast weer helemaal vol.

Waarom heb ik aanleg om dik te worden? Misschien heb ik alleen aanleg voor vreten. Eigen schuld!

Ik wil niet de rest van mijn leven in dit vreselijke lichaam zitten. Ik lijk meer op een varken dan op een mens!

Gelukkig heb ik jou nog...

xxx Annemijn

20 augustus 2007

Lief dagboek,

De zomervakantie is voorbij en vandaag was mijn eerste schooldag. Ik zit nog steeds in dezelfde klas en daar ben ik heel blij mee! Daar zijn een aantal redenen voor:

- 1. Ik zit nog steeds bij Veerle; mijn enige en beste vriendin ooit.*
- 2. De anderen uit mijn klas zeggen nooit iets tegen mij, maar ze schelden en pesten me ook niet, dus dat is eigenlijk positief.*
- 3. Ik hoef me niet opnieuw voor te stellen.*

Hoofdstuk 4

Toch voel ik me ellendig. Mijn klas zit vol dunne mensen. Ik ben de enige dikkerd. Echt waar. Gisteren zei mama zelfs dat het tijd wordt dat ik op dieet ga. Dat is toch hetzelfde als zeggen dat ik dik ben! Ze gaat mij helpen om af te vallen. Ik hoop dat het werkt, maar ik geloof er niet echt in. Mama heeft al een heleboel diëten en afslankcursussen gevolgd, maar ze is nog steeds niet slank.

Ik ga nu ook een speciaal dieet volgen. Geen 'lijndagen' meer, want dat werkt niet. Ik ben vorig jaar alleen maar aangekomen in plaats van afgevallen! Dat komt omdat ik me, met uitzondering van mijn 'lijndagen', elke dag heb volgevreten met snoep. Nu mag ik van mama geen snoep meer. Ik krijg gezonde dingen op mijn brood en fruit of komkommer mee naar school in plaats van een koek. En thuis mag ik helemaal niet meer snoepen.

Papa kwam net binnen toen we het erover hadden. Hij bekeek me weer met zo'n waar-heb-ik-dit-gedrocht-aan-verdiend-blik. 'Alles wat je nodig hebt is een beetje discipline,' zei hij. 'En niet alleen om af te vallen.'

Toen liep hij de kamer uit. Mama wilde me een knuffel geven, maar opeens kon ik niet verdragen dat ze me aanraakte.

xxx Annemijn

'Wat gaat de tijd toch snel, hè? We zitten alweer in de tweede!' Anne was vrolijk en zag er stralend uit. Glunderend vertelde ze over een nieuwe jongen bij ons op school. Ze wist niet hoe hij heette, alleen dat hij knap was en in de vierde zat.

'Hoe ziet hij eruit?' vroeg ik nieuwsgierig.

'Blond haar en hele mooie blauwe ogen. Die zie je al van veraf, zo helder zijn ze! En best stoere kleding. Een beetje mijn type jongen, als je snapt wat ik bedoel.'

Ik knikte en brandde van nieuwsgierigheid. Anne beloofde dat ze hem aan zou wijzen als ze hem zag. Ik was blij voor haar. Anne en ik vielen op totaal verschillende types. Ik wilde nette jongens met bloesjes of geruite truien. Anne wilde jongens in kapotte spijkerbroeken met leren jasjes en stoere vesten.

'Kijk, daar staat hij! Daar links bij de deur!' Anne wees naar een groepje jongens. Ik wist meteen wie ze bedoelde. Hij stond met zijn rug naar ons toe.

'Hé Erik, ga je zaterdag mee uit?' vroeg een jongen met zwarte stekeltjes. De jongen die Annemijn had aangewezen, draaide zich om. Mooi, wisten we meteen zijn naam. Hij had inderdaad indrukwekkend heldere blauwe ogen. Ik dacht dat Anne een beetje had overdreven, maar dat had ze dus niet. Het tweede wat me opviel, was het pakje sigaretten in zijn hand.

'Uhm, Anne? Kijk wat hij in zijn hand heeft. Gadver zeg!'

'Wat geeft het, bij sommige jongens is dat toch best sexy?'

'Sexy! Vies zul je bedoelen. Als je met hem afspreekt, zit je gegarandeerd de hele tijd in de stank. Bah.'

Anne zweeg, maar ik zag dat mijn opmerkingen haar irriteerden.

‘Nou ja, je moet het zelf weten, ik zeg alleen wat ik ervan vind. Als je hem echt zo geweldig vindt, moet je actie ondernemen!’

Nu werd ze verlegen. Volgens mij had Erik in de gaten dat wij het over hem hadden, want hij keek indringend onze kant uit. Toen liep hij naar ons toe. Hij vertelde dat hij nieuw was. Zijn vader had hier een baan aangeboden gekregen en dus waren ze verhuisd. Omdat Anne totaal dichtklapte, begon ik maar tegen hem te praten. Nou ja, praten... ik onderwierp hem eigenlijk aan een waar kruisverhoor. Ik bespeurde dan ook een soort opluchting bij hem toen de bel het einde van de pauze aankondigde.

Anne was in de zevende hemel. ‘Hij is echt geweldig, hè?’ zei ze een keer of twintig.

Ik haalde een beetje geïrriteerd mijn schouders op. Ik snapte niet dat Anne zo weg was van een jongen die ze niet eens kende. Wat had je nou aan jongens? Wat konden ze meer dan pak-ezel spelen op een drukke shopdag? Ik dacht dat Anne dat na een paar dagen ook wel door zou hebben, maar: *huge mistake!* Een maand later was Annemijn nog steeds tot over haar oren verliefd en dat terwijl ze nog geen woord met Erik gewisseld had. Bijna iedere pauze vroeg ze of ik even met hem wilde gaan praten en een goed woordje voor haar wilde doen. Ik zei dat ze zelf initiatief moest tonen en veranderde dan snel van onderwerp. Tot ik helemaal gek werd van Annes gezeur.

Het gevolg was dat ik een à twee keer per week naar Erik en zijn vrienden toe liep om ‘gezellig bij te kletsen’.

Ik leerde Erik steeds beter kennen en hij was precies zoals ik dacht: arrogant en altijd uit op kicks. De roddel ging dat hij

na een drinkwedstrijdje met zijn broer met alcoholvergiftiging in het ziekenhuis belandde. Toen ik hem ernaar vroeg, zei hij dat het onzin was en dat hij gewoon een keertje afwezig was omdat hij kaartjes voor een voetbalwedstrijd had gewonnen. Dat verhaal kwam mij nog ongeloofwaardiger voor dan die alcoholvergiftiging, maar ach, wat kon mij het schelen.

Drie maanden later vond Annemijn Erik nog steeds even leuk. Ik begon er genoeg van te krijgen en besloot hem gewoon te vertellen wat ze voor hem voelde. Dan had Anne eindelijk duidelijkheid. Ik wilde net opstaan en naar hem toe lopen, toen hij onze kant uit kwam. Anne kneep zenuwachtig in mijn arm en staarde als een idioot naar zijn schoenen.

‘Hé Veerle!’ zei hij enthousiast. Toen hij Annemijn stijf van de zenuwen naast mij zag zitten, voegde hij er ietwat spottend aan toe: ‘En leuk jou ook te zien, Annemijn...’

Toen richtte hij zich weer tot mij. ‘Ik wilde je eigenlijk wat vragen. Want ik denk dat je wel gemerkt heb dat ik je een tof wijfie vind. Dus misschien kunnen we een keer een filmpje pakken of zo? Ik kom je ophalen met mijn scooter.’

Ik weet niet welk gevoel nu overheerste, schaamte tegenover Anne of afschuw tegenover Erik. Tof wijfie? Wie zegt nou zoiets! En hij ging er meteen van uit dat ik meeding. Meneer zou me wel even komen ophalen met zijn scooter. Wat een patser! Ik maakte hem, bozer dan eigenlijk mijn bedoeling was, duidelijk dat ik geen interesse had en zei: ‘Dit toffe wijfie heeft een hekel aan sigarettenstank en geen haar op mijn hoofd die eraan denkt om achter op jouw scooter te kruipen.’

Daarna sleurde ik Anne mee naar het meisjestoilet. Haar ogen stonden vol tranen.

Maar voordat ze in huilen kon uitbarsten, gaf ik haar een dikke

knuffel en streek over haar bruine, halflange haar. 'Hij is het niet waard, lieverd! Echt niet. 't Is gewoon geen tof jochie!' Mijn poging tot humor had geen succes, ik voelde een traan op mijn schouder.

Na een paar minuten maakte Anne zich los uit mijn omhelzing. Ze wreef over haar roodgekleurde gezicht en zei: 'Je hebt helemaal gelijk. Hij is het niet waard. Vanaf nu is het weer jij en ik, geen stomme jongens meer!'

Hoe kon ik weten dat die glimlach nep was? Hoe kon ik weten dat Anne op dat moment besloot om 'eindelijk perfect' te worden?

20 november 2007

Lief dagboek,

Ik schaam me dood. Ik wou dat ik niet bestond. Dat ik Erik en Veerle nooit meer hoeft te zien. Hij vindt haar namelijk leuk. Natuurlijk. Perfecte Veerle. Papa zou hem groot gelijk geven!

Ik haat mezelf. Ik haat Erik. Ik haat Veerle. Het is zo oneerlijk!

Maar nu is het afgelopen, ik ga sterk zijn. Echt sterk zijn! Lijnen op de gezonde manier gaat traag. Ik ben nog maar twee kilo afgevallen. Ik ga het een tijdje op mijn manier aanpakken. Mams merkt er toch niets van. Als ik eenmaal dun ben, ga ik wel weer meer eten.

Vandaag ging ik op zoek naar sites met tips over afvallen. Ik typte wat zoekwoorden in bij Google en klikte een paar sites aan. Allemaal van dat dieetgedoe zoals Sonja Bakker. Niks dus! Maar toen kwam ik ineens op een heel ander soort site! Ik had er nog nooit van gehoord. Het was een pro-ana site. Ik kreeg eerst een waarschuwing, die heb ik weggeklikt zonder te lezen. Toen kwam ik op een hele rare site uit. Zwarte achtergrond, foto's van uitgemergelde meisjes die trots poseren, spreuken als: 'Hunger hurts but starving works!' Er stonden tien gebo-

den op zoals: 'Dun zijn is belangrijker dan gezond zijn.' Maar het belangrijkste waren de tips op die site. Hoe je de dokter voor de gek kunt houden als hij je van ongezond eten verdenkt, hoe je onder eten uit kunt komen, hoe je moet overgeven... Ook was er een chat, en een forum. Ik ben meteen even gaan chatten en de meisjes op die pro-ana site zijn echt heel aardig! Ze willen me allemaal helpen om af te vallen. Ze hebben mij ook een beetje beter uitgelegd wat pro-ana nou eigenlijk is. Sommigen zeggen dat het staat voor: professional anorexic, anderen leggen het uit als voor-anorexia. Anorexia krijg ik natuurlijk nooit, daar ben ik niet sterk genoeg voor. Ik gebruik de tips gewoon om af te vallen en als ik eenmaal dun ben, stop ik er gewoon mee!

Die meisjes hebben trouwens ook allemaal een stem in hun hoofd die ze Ana noemen. Die stem zegt tegen hen dat ze niet mogen eten. Dat ze af moeten vallen en moeten sporten. Op de site staan ook brieven van die Ana, om extra gemotiveerd te raken om af te vallen. Toen ik die brieven las, kreeg ik wel de bibbers hoor. Ik heb echt respect voor die meisjes, maar toch vind ik het ook wel eng.

Ik las laatst zo'n mooie uitspraak: 'Het leven is als een boek waarvan jij de schrijver bent. Jij bepaalt hoe alles loopt, jij creëert je eigen geluk!' En dat is dus precies wat ik ga doen.

Als ik dun ben, word ik geaccepteerd. Dan word ik gelukkig. Nu nemen mensen niet eens de moeite om me te leren kennen. Maar daar ga ik dus verandering in brengen. Vanaf nu is mijn lijfspreuk: 'Hunger hurts but starving works!'

xxx Annemijn